

[Finansministeren.]

lovforslagets Fremlæggelse, har Statistisk Departement paa indeværende Aars finansielle Oversigt medtaget saavel Statsregnskabet for 1935—36 som Budgettet for 1937—38, hvilket viser, at man bestræber sig for at faa Oplysningerne frem saa hurtigt som muligt. Departementet er enig med mig i, at Statistikken er dobbelt værdifuld, naar den fremkommer hurtigt, og jeg haaber, at det ogsaa kommer til at gælde for Folketællingerne i kommende Tider... (*Korsgaard*: Det var nu ikke hurtigt). Det var ikke hurtigt, men jeg siger ogsaa, at jeg er enig med det ærede Medlem i hans Beklagelse og haaber, det maa lykkes i kommende Tider at gaa hurtigere frem.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard red derefter sin gamle Kæphest og forsøgte atter at fremstille et socialdemokratisk Styre som baade dyrt og fedtet. Finansministeren var fedtet, og det virkede saavidt, at Rigsdagens Præsidium, hvor Venstre og Konservative jo har haft Flertal indtil den seneste Tid, var lige saa fedtet som Finansministeren. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard udtalte Sp. 311:

„Rigsdagens Præsidium maa jeg betragte som en i Virkeligheden meget daarlig Arbejdsgiver. Rigsdagens Præsidium er smaalig til det urimelige.“ Jeg gentager, at det er de Konservative og Venstre, der indtil 1. Oktober har haft Flertal i dette Præsidium.

Derefter aabnede det ærede Medlem sit varme Hjerte over for Tjenestemændene og forlangte, at der overalt burde være Køleskabe til Tjenestemændenes Mælkeflasker. Det vil sikkert blive paaskønnet, men mere paakrævet vilde det være, om man fik ordentlige Arbejdslokaler til Tjenestemændene, thi efter det øgede Arbejde i Administrationen i de senere Aar, er Antallet af Tjenestemænd steget meget stærkt, og i mange Kontorer er der alt for lidt Plads; men forhaabentlig vil dette Spørgsmaal snart finde sin Løsning.

I øvrigt er det jo ikke min Sag at forsvare Rigsdagens Præsidium, men jeg finder dog Anledning til at tilbagevise Paastanden om, at Præsidiet er en daarlig Arbejdsgiver. Naar det ærede Medlem Hr. Korsgaard fremsætter en saadan Paastand, burde han nærmere begrunde den. Jeg tror at turde

sige, at hvad saavel Lønninger som Arbejdstid og Ferier angaar, vil de fleste Tjenestemænd i Staten og Kommunerne for ikke at tale om Folk i private Erhverv sikkert meget gerne bytte med de Vilkaar, der bydes her i Rigsdagen.

Det ærede Medlem var i sin Tale ogsaa inde paa nogle Betragtninger med Hensyn til Statens Kontoristlønninger. Udtalelserne var ikke særlig klare, men gik, saavidt man kan forstaa, ud paa, at han ønskede en væsentlig Udvidelse af Kontoristernes Stillinger. Dermed menes formentlig, at han ønskede Antallet forøget. Endvidere udtalte han, at han ikke ansaa det for usandsynligt, at det var berettiget, at Kontoristerne fik noget mere i Løn, ligesom han erklærede, at han havde faaet et stærkt Indtryk af, at man i hvert Fald kunde forlange, at der blev nogle flere Avancementsstillinger. Det ærede Medlem Hr. Boeck-Hansen var i sin Tale inde paa lignende Betragtninger, idet han erklærede, at medens de af Statens Tjenestemænd, der svarer til Arbejderne i de private Erhverv, laa paa et højere Lønniveau end de private Erhvervs Arbejdere, saa laa Statens Assistent- og andre Kontorarbejdere paa et lavere Niveau end i de private Erhverv. Denne sidste Betragtning er imidlertid ikke rigtig. Forholdet er faktisk dette, at de Lønninger, som Staten byder sine Kontorarbejdere, hvad enten disse er ansat i Tjenestemandstillinger, eller de ikke er ansat med Tjenestemandsansættelse for Øje, ligger væsentlig over, hvad de fleste af vore Banker, Sparekasser, private Aktieselskaber, Handelsfirmaer og lignende byder for tilsvarende Arbejde. Der er selvfølgelig i saa Henseende Undtagelser, og paa Grund af Stillingernes forskellige Art og den store Uensartethed, som gør sig gældende ogsaa med Hensyn til Arbejdet og Arbejdsgiverne, er det vanskeligt at tilvejebringe en paalidelig Statistik. Men de Oplysninger, som foreligger, dels ad officiel og dels ad privat Vej, om Lønningerne i de private Erhverv for disse Stillinger, viser med al ønskelig Tydelighed, at Staten paa dette Punkt yder Lønninger, som den fuldt ud kan være bekendt. De Ferier, der ydes i Staten, er længere end i de private Erhverv, den Sikkerhed, der er imod Afskedigelser, er anderledes god, og medens man vel maa erkende, at private Arbejdsgivere ofte